

fysiske Kræfter jo paastaas at være ringere end Mændenes, selv om deres Levetid gennemsnitlig er længere, for en stor Del, netop blandt Smaafolk, er legemlig opslidt i en tidligere Alder end Kvinderne i andre Samfundsklasser og Mændene. Alle Kommunalraadsmedlemmer — og i dette høje Ting er der jo ikke saa faa, som enten er eller har været Medlemmer af Kommunalbestyrelser og derfor har haft rig Anledning til at beskæftige sig med disse Forhold — ved, hvorledes man i den kommunale Hjælpekasse kæmper med overordentlig store Vanskeligheder for Kvinderne i Alderen 55 til 60 Aar. Derfor ser jeg ikke rettere end, at det er et Tilbageskridt at hæve Alderen fra 60 til 65 Aar, og vi beklager det i allerhøjeste Grad. Jeg erkender villigt, at Regeringen og Venstrepartiet har set den Fare, den Uret, der ligger her, idet man ved Ændringsforslag har mildnet Overgangsbestemmelserne, saaledes at der kan tages Hensyn til dem, der nu er mellem 60 og 65 Aar.

Taksterne i Lovforslaget er desværre ogsaa undergaaet en Forandring, idet Taksterne i Regeringsforslaget, som det blev forelagt i Januar Maaned i Folketinget, er blevet sat ned efter Indstilling af Udvalgsflertallet. Jeg beklager dette i allerhøjeste Grad. Naar man læste den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i det høje Folketing dette Spørgsmaal vedrørende, fik man den Opfattelse, at disse Takster laa saa fast, paa en saa klippesikker Grund, at de ikke kunde rokkes. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse et Par Linier af den højtærede Ministers Udtalelser i Folketinget dette Spørgsmaal vedrørende. Den højtærede Indenrigsminister udtalte følgende: „Den i § 5 opstillede Skala hviler paa omhyggelige Undersøgelser med Hensyn til den hidtil ydede Aldersdomsunderstøttelses Størrelse i en Række af forskelligartede Kommuner. Der er af Statistisk Departement taget en Række Stikprøver rundt om i Landet, hvorigennem man har søgt at tilvejebringe et Billede af disse Forhold i et betydeligt Tal Kommuner, hvor Forholdene ligger ret forskelligartet, og paa dette Grundlag er Skalaen opstillet.“ Den højtærede Indenrigsminister gav altsaa her Udtryk for den Anskuelse, at disse Skalaer var saa retfærdige, som man overhovedet kunde forlange; vi fra vor Side mente, at Understøttelserne var for ringe. Men det viste sig jo straks, at man i den højtærede Indenrigsministers Parti var ængstelig for disse Takster. Venstres Ordfører i Folketinget lagde i sin Ordførertale straks en

Sordine paa den højtærede Indenrigsministers Udtalelser, idet Venstres Ordfører — her maa jeg atter appellere til den højtærede Formands Velvillie — siger: „Tanken har ikke en Gang været, at disse Takster i al Almindelighed skulde være saa høje, at Aldersrenten uden nogen som helst Opsparing, kan jeg godt sige, og uden noget Tillæg fra vedkommendes egen Side skulde kunne give andet og mere end det allermest nødtørftige.“ Det er i Strid med den Opfattelse, som jeg og mit Parti har haft gennem Aarene. Vi har ment, at Aldersdomsunderstøttelsen skulde være en Hjælp til de gamle, saaledes at de efter en Menneskealders ofte haarde Slid og samfundsnyttigt Arbejde kunde faa en Aldersdomspension, saa de kunde leve Resten af deres Liv under nogenlunde taalelige Vilkaar. — Forslaget, som det nu foreligger, indeholder foruden de faste Takster, som ogsaa den højtærede Minister bemærkede, et Dyrtidstillæg, saaledes beregnet, som den højtærede Indenrigsminister gjorde Rede for, at hver Gang Tjenestemændene faar 54 Kr. i Tillæg, vil et Ægtepar faa 6 Kr. og enligstillede 3 Kr. Dette andrager 132 eller 66 Kr. i aarligt Tillæg. Jeg ser saaledes paa den økonomiske Periode, vi gennemlever, i hvilken vi jo alle venter paa Prisfaldet, og dette ogsaa successive kommer, at nævnte Dyrtidstillæg for saa vidt kun er en Skueret, som de fleste ikke faar nogen som helst Nytte af det. Vi gør derfor bedst i under de Forhandlinger, vi skal føre, ikke i for stor Udstrækning at beskæftige os med Dyrtidstillægene, men holde os til de nævnte Takster.

Den højtærede Indenrigsminister og de Partier, der støtter ham, har jo ikke været meget villige til at lytte til de Realitetsforslag, som er stillet fra Socialdemokratiets Side. Socialdemokratiet kunde have ønsket, at Aldersgrænsen var forblevet ved det 60de Aar, subsidiært var blevet forhøjet til det 62de Aar. Det staar klart for os, og der er sikkert ikke i noget Parti nogen Tvivl om, at det var den afdøde højtærede Indenrigsminister Sigurd Bergs Mening, da han forelagde sit Forslag om Invaliditetsrente og der fastsatte Grænsen for Indtrædelsen af Invaliditetsrenten til det 62de Aar, at denne Grænse ogsaa skulde være gældende for Indtrædelsen af Aldersrenten. Nu er der kommet dette Hul mellem det 62de og det 65de Aar, som man dog fra Regeringens Side søger at udbedre ved de Overgangsbestemmelser, som er foreslaet i Loven.

Dernæst havde vi fra vor Side ønsket, at Taksterne var blevet forhøjet hvert 5te Aar med et Tillæg af 10 pCt. Naar vi har